

“Lasīt Kristīnas Olsones grāmatas ir gluži kā sēdēt pie nometnes ugunsкура un klausīties spoku stāstus.”

Litteraturmagazinet

“Tik aizraujoši, ka no satraukuma jāgrauž nagi.”

Blekinge Läns Tidning

“Noskaņu pilna un ļoti baisa.”

Bibliotekstjänsthäfte

“No brīža, kad Alba aptver, ka viņas mazajai mā-sai, iespējams, draud briesmas, Kristīna Olsonē meis-tarīgi audzē spriedzi.”

Dagens Nyheter

KRISTĪNA OLSONE

SPOKU MĀJĪNAS , NOSLĒPUMS

No zviedru valodas tulkojusi **Dace Deniņa**

821.113.6-93
OI 660

Kristina Ohlsson
SPÖKHUSETS HEMLIGHET

© Kristina Ohlsson, 2020
Published by agreement with Salomonsson Agency.

Natālijas Kugajevskas vāka dizains

Vāka dizainam izmantoti attēli no
frenta/depositphotos.com,
zeferly@gmail.com/depositphotos.com

Kristīna Olsone
SPOKU MĀJIŅAS NOSLĒPUMS

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*
Redaktore *Marika Taube*
Korektore *Elīna Vēja*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4128.

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Dace Deniņa, 2021
© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, mākslinieciskais noformējums,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2021
ISBN 978-9934-0-9724-9

1. nodaļa

Viss sākās ar sniegavētru. Par to Alba bija droša. Vispirms nāca sniegs, un pēc tam notika viss pārējais. Alba un viņas jaunākā māsa Ellena bija aizbraukušas ciemos pie mātesbrāļa Baltsara uz Zvaigžņu ieleju. Brauciena laikā viņām bija divas reizes jāpārsēžas citā vilcienā. Alba bija pavisam nosvīdusi, kad abas nonāca galā.

Viņas bija ieradušās svētdien, un nu jau bija otrdiena. Pēc sešām dienām būs Ziemassvētki. Alba pēc tiem ļoti ilgojās. Tomēr neviens tos negaidīja tik stipri kā Ellena. Visvairāk viņa ilgojās pēc Ziemassvētku vecīša.

– Drīz viņš ieradīsies! – Ellena sacīja un nostājās pie loga. – Ja es te palikšu un stāvēšu sardzē, redzēšu viņu nākam!

Alba Ziemassvētku vecītim neticēja jau vairākus gadus, taču bija jauki, ka Ellena tic. Tad viņai pa dienu bija, ko darīt. Albai patika ciemoties pie tēvoča Balt-sara. Mazliet skumji bija tikai tas, ka reizēm viņai pietrūka draugu. Un vēl viņai bija apnicis visu laiku pavadīt kopā ar Ellenu.

Šķiet, Baltsars to bija ievērojis. Viņš bija paņēmis darbā brīvdienas, kamēr ciemojās Alba un Ellena,

un nu viņam bija daudz laika. Līdzko Albai šķita, ka Ellena kļūst pārāk apgrūtinoša, tēvocis Baltsars izgudroja kaut ko jaunu. Viņi cepa piparkūkas, vārīja karameles, gatavoja marcipāna kūciņas un gāja uz Ziemassvētku tirdziņu ciemā.

Šajā dienā viņiem bija paredzēts izrotāt māju.

Tēvocim Baltsaram bija piecas lielas kastes ar rūķiem, Ziemassvētku galdautiem un svečturiem. Un vēl prāva kartona kaste ar eglītes rotājumiem. Bet tos viņi izņems tikai tad, kad ienesīs istabā eglīti – dažas dienas pirms Ziemassvētkiem.

– Tik daudz mantu! – Alba iesaucās, lūkodamās uz kastēm ar visiem svētku rotājumiem.

– Man taču ir liela māja, – tēvocis Baltsars atbildēja. – Tad jau vajag krietni daudz rūķu.

Viņš neteica, ka lielu daļu Ziemassvētku rotājumu ir izgatavojis pats. Tēvocis Baltsars bija mēbeļu galdnieks, un viņam labi padevās skaistu lietu darināšana. Visbiežāk viņš meistaroja lielas mēbeles: dīvānus, klubkrēslus un galdus, taču Alba zināja, ka viņš prot darināt arī mazākas lietas. Tēvocis bija izgatavojis skaistu trauku dzimšanas dienas dāvanā mammai.

Mājas izrotāšana aizņēma visu pēcpusdienu. Un tieši brīdī, kad viņi bija iztukšojuši pēdējo kasti, sāka snigt.

Ellena skaļi iesaucās:

– Skat! Sniegs! Daudz sniega!

Viņa pieskrēja pie loga un skatījās ārā. Ellena vai staroja no prieka. Viņai ļoti patika sniegs.

– Redzi, Alba? – Ellena uzrunāja māsu. – Es taču teicu, ka uz Ziemassvētkiem uzsnigs!

Alba iesmējās. Ellena patiesībā nebija gribējusi braukt pie tēvoča Baltsara. Viņa labāk vēlējās palikt mājās pie mammas un tēta un braukt kopā ar viņiem. Taču mamma bija izlēmusi. Viņai un tētim nedēļa pirms Ziemassvētkiem jāpavada divatā. Viņi tikko bija nopirkuši jaunu māju, un pēc Ziemassvētkiem visai ģimenei bija paredzēts pārcelties. Tāpēc mammai un tētim vajadzēja sakravāties un sakopt māju.

Toties Albai šķita jauki, ka nav jāpaliek mājās. Turklāt viņām bija īpaši garas Ziemassvētku brīvdienas. Brīva vesela nedēļa jau pirms skolas brīvlaika. Citiem tā neveicās.

Tēvocis Baltsars nostājās blakus Ellenai un apskāva viņas šauros plecus.

– Kāda laime, ka sāka snigt! – viņš sacīja. – Nu jūs varēsiet izdomāt kaut ko interesantu.

– Mhm... – Ellena novilka. – Cerams, ka sniega būs *ļoti* daudz! Lai tas paliek ilgi, ilgi. Līdz pat manai dzimšanas dienai!

Vecgada vakarā Ellenai paliks septiņi gadi. Mamma mēdza teikt: viņa tiešām esot centusies darīt visu, lai Ellena piedzimtu citā dienā. Kaut kad janvāra sākumā, nevis tik vēlū decembrī. Tomēr tā nenotika.

– Tu biji tik spītīga, – viņa parasti teica Ellenai. – It kā būtu izlēmusi ierasties tieši gada pēdējā dienā.

Alba bija apmierināta ar to, ka ir piedzimis februārī. Nākamajā gadā viņai būs jau divpadsmit. Mamma

bija apsolījusi, ka tad viņa jaunajā mājā varēs sarīkot ballīti visai klasei.

Tēvocis Baltsars klusēdams stāvēja pie loga. Alba raudzījās uz viņu. Vai viņa to tikai iztēlojās vai arī viņš tiešām izskatījās nemierīgs?

Sniegpārslas virpuļoja uz riņķi vien. Vējš gaudoja ap mājas stūriem.

– Kas tur skan? – Ellena jautāja.

– Tikai vējš, – tēvocis Baltsars atbildēja.

Tagad vairs nebija nekādu šaubu. Viņš itin nemaz neizskatījās priecīgs.

– Kas ir? – Alba klusi vaicāja.

Tēvocis Baltsars papurināja galvu.

– Nekas, – viņš ātri atteica.

Pārāk ātri.

Pat Ellena dzirdēja, ka viņš melo.

– Vai tev nepatīk, ka snieg? – Viņa palūkojās uz tēvoci lielām acīm.

Tēvocis Baltsars iesmējās.

– Protams, patīk, – viņš atbildēja. – Tikai...

Viņš apklusā.

– Tikai kas? – Alba neatlaidās.

Tēvocis sakārtoja kādu dzijas rūķīti, kas stāvēja uz palodzes.

– Par sniegu es dzirdēju jau vakar, – viņš sacīja.

– Ziņās stāstīja par gaidāmo laiku. Šķiet, ka sasnigs ļoti daudz.

Ellena sajūsmā palēcās.

– Bet tas taču ir ļoti labi!

– Njā... – tēvocis Baltsars novilka. – Atkarībā no tā, cik daudz sasnigs. Ja mums nepaveiksies, sniegs un vējš turpināsies vairākas dienas. Tad cilvēkiem būs grūti nokļūt tur, kur viņi vēlas.

Izrunādams pēdējos vārdus, viņš skatījās tieši uz Albu.

– Ko tu ar to gribi teikt? – Alba klusi vaicāja, lai gan ļoti labi saprata, ko tēvocis domājis.

Ja turpinās snigt, mamma un tētis varbūt nevarēs atbraukt uz Ziemassvētkiem. Bet Alba un Ellena nevarēs atgriezties Stokholmā. Ziemassvētku vakarā viņām būs jāpaliek vienām ar tēvoci Baltsaru Zvaigžņu ielejā.

Albai kaklā sakāpa kamols. Ne jau tā viņa bija to iztēlojusies.

– Es patiešām negribu jūs nevajadzīgi biedēt, – tēvocis Baltsars maigi sacīja. – Taču mums jābūt gataviem, ja snigšana nepierims. Tad jūsu vecākiem varētu būt grūti pamest Stokholmu. Es gribu teikt, ka viņi nevarēs atbraukt ne ar auto, ne vilcienu.

Ellenas acis kļuva pavisam spožas.

– Ak! – viņa nočukstēja. – Cik muļķīgi!

Tēvocis Baltsars noglāstīja viņai matus.

– Cerēsīm uz to labāko, – viņš teica. – Tie laika prognozētāji taču var kļūdīties. Varbūt snigšana neturpināsies vairākas dienas. Mammai un tētim jāatbrauc tikai svētdien. Līdz tam laiks var stipri mainīties.

Alba klusēja. Līdz svētdienai bija piecas dienas. Varēja notikt ļoti daudz vai maz. Viņa cerēja, ka tieši šoreiz notiks daudz.

– Tagad darīsim kaut ko jautru, – tēvocis Baltsars apņēmīgi sacīja. – Lai mums ir kas cits, par ko domāt.

– Es gribu braukt ar ragaviņām! – Ellena iesaucās.

– To mēs varam darīt rīt, – tēvocis Baltsars atbildēja. – Ārā taču ir pavisam tumšs.

Ellena nepacietīgi nopūtās.

– Es tik un tā gribu vizināties ar ragaviņām, – viņa palika pie sava un apsēdās uz dīvāna.

Tēvocis Baltsars brīdi stāvēja klusēdams un raudzījās ārā pa logu. Tad viņš lēnām pagriezās un paskatījās uz Albu un Ellenu.

– Es gribēju nogaidīt, – viņš ierunājās. – Taču domāju, ka šis ir piemērots brīdis. Tieši šodien, tieši tagad.

Alba samulsa.

– Kam piemērots? – viņa jautāja.

Tēvocis Baltsars izslējās.

– Lai parādītu, ko es rudenī nopirku izolē. Kaut ko pavisam brīnišķīgu. Un patiesībā ļoti aizraujošu.